

Üstad vefat ettikten sonra neden cemaat farklı gruplara ayrıldı? Her grup Risale-i Nur okumasına rağmen sohbet yerleri farklı; başka ortamlarda neden toplanılıyor?

Bediüzzaman Hazretlerinin, ilerde cemaatin farklı kollara ayrılacağıyla alakalı söylemiş olduğu herhangi bir bilgiye sahip değiliz. Ancak yanında kalan talebeleri, gerek Üstat'tan almış oldukları dersler, gerekse Üstad'ın hal ve etvarını üzerlerinde göstermiş olmaları noktasından yapı itibariyle farklılık arzetyekteler.

Bazı ayrılmalar fitri bir şekilde gelişmekte; bazıları ise meşveret kararları sonucunda ortaya çıkmaktadır.

İhtilaf beşerî bir realitedir. İnsanoğlu tarih boyunca ihtilaftan kurtulamamıştır. Hemen her din mensuplarında farklı mezhep ve meşreplerin çıkması bunu açıkça gösterir. İslamiyete mensup olan zatlarda da bu durumu görürüz. Dinin iki temel kaynağı olan Kitap ve sünnet farklı yorumlara tabi tutularak mezhepler ortaya çıkmış, keza muhtelif cemaatler teşekkül etmiştir.

Risale-i Nur, Kur'an'ın ve bazı hadislerin çok harika tefsiridir. Ama bu mübarek tefsiri okuyanlar anlama noktasında veya hizmet ölçüleri hususunda farklı düşününce farklı hizmet grupları ortaya çıkmıştır. Özde bir olduktan sonra, bu tarz farklılığı bir renklilik olarak görmek mümkün.

Çünkü bu şekilde çok farklı mizaç sahipleri bu hizmet bünyesinde yer alabilmektedir. Herkes kendi mesleğinin muhabbetiyle hareket edip diğerlerine ilişmezse, bunda bir problem olmadığı gibi rahmet olduğunu bile söyleyebiliriz.

Nasıl ki bir ağaç tek kökü var, ama bir çok dala ayrılıyor ve buna rağmen meyve veriyorsa... Bir babanın beş evladı olsa nasıl ki ilerde beraber olmaları sıkıntı, ayrı durmaları rahmet oluyorsa, yine bir savaşa gidildiği vakit tankçı, topçu, uçak, gemi vs ile gitmek gerekiyorsa... Çünkü savaş kazanmak için topyekün saldırmak gerek.

Aynen öyle de Nur talebelerinden teşekkül eden her bir cemaat bir misyonu üzerine almış; kimisi okuyor, kimisi yazıyor, kimisi radyo ile kimisi de tv.ve internetle hizmet etmeye çalışıyor. Bunların tümü bir vücudun azaları gibi büyük, cesim bir gücü meydana getiriyor.

Bu şekilde hayatın her safhasında gerek sefahet ve ahlaksızlıkla, gerekse dinsizlik vs ile mücadele ediliyor.

Evet, görünüşte Nur cemaatlerinde bir ayrılık var. Ama bu ayrılıkta gayrılık yok. Çünkü hedef bir, maksad aynı. Ama hizmet metodunda küçük bazı farklılıklar

olabilir. Bunu da insanların mizacının farklılığına yorumlamak gerek.

Bu şekilde farklı mizaçlar, farklı cemaatlerde istihdam edilebilmektedir.

Bu meyanda şu hususlara dikkat lazımdır:

1. Müsbet hareket.
2. Gıybet ve dedikodudan kaçınmak.
3. "En güzel benim mesleğimdir." demek. Yoksa "Yalnız hak benim dediğimdir.", dememek...

Risale-i Nur eserlerini okuyan, dinleyen ve yazanlara Nur talebesi denmesi yönünden, bu cemaatlerin tüm mensupları inşaallah bu çatının altındadırlar.

KONUYU ŞU ŞEKİLDE DEĞERLENDİRMEK DE MÜMKÜNDÜR:

Hiç bir insan kusursuz değildir. Kusursuz olmayan insanlarda meydana gelen bir cemaatin da kusursuz olması beklenmemeli.

İslamiyet kusursuz bir dindir. Fakat Müslüman kusurlu olabilmektedir. Hatta sahabeler döneminde ortaya çıkan fitne ve fesatlara nazar edildiğinde görülmektedir ki, kusursuz bir dinin en samimi takipçileri arasında bile çok kusurlar ortaya çıkabilmektedir. Değil ayrı düşünüp ayrı hareket etmek, birbirleriyle savaşmışlar ve Peygamber torunlarını bile katletmişler. Ve bunu da din namına yapmışlar.

Hz Osman'ı ve Hz. Ali'yi katleden insanlar bile kendilerini daha iyi Müslüman görüyor ve yaptıkları bu elim cinayetleri din namına yaptıklarını düşünüyorlardı. Burada gözden kaçırılmaması gereken nokta, kusurun İslamiyet'te değil bazı arızalarla İslamiyet'e ait kusursuzluğu temsil edemeyen Müslümanlarda olduğudur.

Buradan hareketle Nur talebeleri, Nur Risalelerinde sık sık vurgulanan birlik ve beraberlik, uhuvvet ve muhabbet vurgularına rağmen ve müsbet hareket düsturuna rağmen beşeriyet muktezası olarak, Nur Risalelerinin ruhuna taban tabana zıt menfî, hissî ve rekabetkarane davranışlarda bulunabiliyorlar. Bu da farklı hizmet gruplarına ayrılmaya neden olabilmektedir. Fakat şurası da şükre medar bir durumdur ki, Nur talebeleri arasında böyle bir farklılık var ve gereken uhuvvet ve ittihatla yoksa da önemli bir sürtüşme ve didişme yoktur. Bu bir anlamda Peygamberimiz (asv) buyurduğu gibi "**Ümmetimin ihtilafı rahmettir.**" vurgusu içinde değerlendirilebilecek bir durumdur.

Çünkü her grup kendi yolunda gitmekte ve birbiriyle uğraşmamaktadır. Bütün Nur talebelerinin kendilerini görevli saydıkları iman hizmeti için farklı hizmet tarzları geliştirmekte ve her insan farklı fitratta olduğundan herkes kendi yapısına uygun bir

hizmet modeli için de yer alıp ortak gayeye hizmet etmektedir. Bunu şöyle bir benzetme ile anlatacak olursak. Nur talebeleri birbirleri ile yeterli iletişimi olmayan birbirinden bağımsız birlikler gibi, fakat hepsi aynı düşman cephesine ateş etmekte olduğundan bir çeşit vahdete de sahipler. Tüm Nur talebeleri imansızlık cephesine top yekün hücum halindedir.

Üstadın ifadesi ile:

“Tesadüf, şirk ve tabiattan teşekkül eden fesat şebekesinin âlem-i İslâm'dan nefiy ve ihracına Risale-i Nurca verilen karar infaz edilmiştir.”(1)

Fakat Risale-i Nur şiddetle uhuvvet ve muhabbete vurgu yaptığından Nurlar okudukça gerçek anlamda birlik ve bir beraberlik de tahakkuk edecektir inşallah. Bunun da çok yerlerde emareleri görünmektedir.

(1) bk. [Mesnevi-i Nuriye, Zerre.](#)